

Jeseníček

Číslo 20

2008-2009

Ročník

SPOLEČNÝ VÝLET 5. A 6. TŘÍDY DO ČESKÉHO KRASU

Ve čtvrtek 4. června jsme výjimečně neusedli do školních lavic, ale vypravili se na společný výlet 5. a 6. třídy v doprovodu paní učitelky Šikové a paní učitelky Knappové. Čekal nás vskutku bohatý program s návštěvou řady pozoruhodných míst. Tím prvním byly známé Koněpruské jeskyně, které se nacházejí v chráněné krajinné oblasti Český kras. Jejich zvláštností jsou takzvané Koněpruské růžice, řada cenných archeologických nálezů i tajná penězokazecká dílna.

Jedním z nejvyšších bodů

Českého krasu je návrší pojmenované Zlatý kůň. Zde jsme se zastavili u informační tabule naučné stezky, která byla velmi zajímavá zejména pro mladé ekology.

Další zastávkou na naší cestě bylo místo nazvané Svatý Jan pod Skalou. Je to jedna z nejmalebnějších obcí Českého krasu. U zdejšího kostela vyvěrá pramen léčivé vody - Pramen svatého Ivana. Tato voda byla v minulosti stáčena do lahví a prodávána jako minerálka „Ivanka“. Nezdrželi jsme se dlouho a vystoupali nahoru na skálu, odkud se nám naskytl nádherný výhled na obec v údolí.

Velký dojem v nás zanechal rovněž hrad Karlštejn, jehož nádvoří jsme si prohlédli, a také vápencový lom Amerika, kde se natáčely scény z filmů *Limonádový Joe*, *Malá mořská víla*, *Cesta na jihozápad* nebo *Akumulátor I*. Den byl prostě nabitý událostmi, a tak jsme nakonec všichni uvítali, když jsme nastoupili do autobusu a vydali se na zpáteční cestu domů. Máme ale na co vzpomínat!

Sepsáno podle příspěvků Tomáše Vylety a Jirky Beneše z V. třídy

REGIONÁLNÍ KOLO INDIÁNSKÉ STEZKY

V Jeseníčku číslo 15/2008-2009 jsme se na straně 3 dočetli o úspěchu Davida Chvojky a Járy Červenky, kteří v místním kole soutěže Indiánská stezka obsadili ve své kategorii první místo a postoupili do regionálního kola. To se uskutečnilo **9. června v Kladně** a kluci nám o tom napsali pár vět...

V úterý 9. června 2009 jsme se sešli v 6:55 na autobusovém nádraží v Jesenici s paní učitelkou Knappovou. Autobus nás dopravil do Rakovníka, kde jsme přestoupili na vlak a cestovali jím až do Kladna. V 9:30 jsme dorazili do základní školy, odkud vybíhaly soutěžní dvojice.

Naše chvíle přišla v 11:45. Začínali jsme stavbou stanu a pokračovali absolvováním dalších 19 stanovišť. Pak už jsme jen netrpělivě vyčkávali na vyhlášení výsledků. Nakonec na nás připadlo 4. místo.

Napsali: David Chvojka a Jarda Červenka, IX.B

SPORTOVNÍ OLYMPIÁDA - ATLETIKA

3. ZŠ Rakovník, čtvrtek 11.6.2009

KATEGORIE	JMÉNO	TŘÍDA	DÁLKA	MÍSTO	ÚČAST
MLADŠÍ ŽÁKYNE	Lenka Marková	VII.	382 cm	3.	17 závodnic
	Aneta Černohorská		338 cm	11.	
STARŠÍ ŽÁKYNE	Veronika Ryšlavá	VIII.	406 cm	5.	12 závodnic
	Jana Vinšová		400 cm	8.	
STARŠÍ ŽÁCI	David Chvojka	IX.B	548 cm	1.	12 závod.

KATEGORIE	JMÉNO	TŘÍDA	VÝŠKA	MÍSTO	ÚČAST
STARŠÍ ŽÁKYNE	Eliška Lískovcová	IX.B	130 cm	6.	7 závodnic

KATEGORIE	JMÉNO	TŘÍDA	MÍČEK	MÍSTO	ÚČAST
MLADŠÍ ŽÁKYNE	Eliška Brdová	VI.	24,40 m	11.	11 závodnic

KATEGORIE	JMÉNO	TŘÍDA	KOULE	MÍSTO	ÚČAST
STARŠÍ ŽÁKYNE	Eliška Lískovcová	IX.B	9,00 m	2.	12 závodnic
	Zuzka Fišerová	IX.A	7,88 m	5.	
STARŠÍ ŽÁCI	Marek Břicháč	IX.A	9,29 m	10.	12 závod.

KATEGORIE	JMÉNO	TŘÍDA	60 m	MÍSTO	ÚČAST
MLADŠÍ ŽÁKYNE	Lenka Marková	VII.	8,9 s	2.	16 závodnic
	Aneta Alexijová		11,4 s	15.	
STARŠÍ ŽÁKYNE	Veronika Ryšlavá	VIII.	9,0 s	3.	14 závodnic
	Katka Mutínská	IX.B	9,6 s	11.	
STARŠÍ ŽÁCI	David Chvojka	IX.B	7,74 s	2.	19 závodníků
	Josef Lukáč	VIII.	8,9 s	17.	

SPORTOVNÍ OLYMPIÁDA - HRÝ

Basketbal dívky, pátek 12.6.2009

ZŠ Jesenice – 2. ZŠ Rakovník
22 : 6

ZŠ Nové Strašecí – 3. ZŠ Rakovník
8 : 3

**KONEČNÉ
POŘADÍ:**

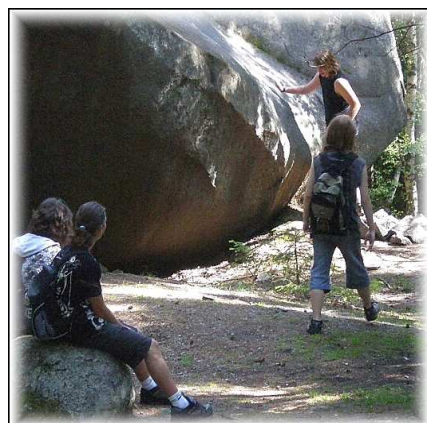
1. **ZŠ Jesenice**
2. ZŠ Nové Straš.
3. 3. ZŠ Rak.
4. 2. ZŠ Rak.

FINÁLE
ZŠ Jesenice - ZŠ Nové Strašecí
16 : 4

UTKÁNÍ O 3. MÍSTO
2. ZŠ Rakovník – 3. ZŠ Rakovník
8 : 12

O skvělý úspěch se zasloužily (zleva): Katka Mutínská (9.B), Aneta Alexijová (7. třída), Olga Hanauerová (9.B), Veronika Michálková (9.B), Zuzka Fišerová (9.A) a Blanka Gábrišová (8. třída).

LANOVÉ CENTRUM SKLÁRNA

Lanové centrum Sklárna, které je součástí stejnojmenné školy v přírodě nedaleko Žihle, se pro žáky naší školy stává zavedeným pojmem. Vyprávět by například mohli loňští devátáci, kteří sem právě před rokem zavítali na kolech a adrenalinovou atrakci si s chutí vyzkoušeli. No a letos, konkrétně v **pondělí 15. června**, jsme se na toto místo dostavili i my – žáci IX.A.

S paní učitelkou Valešovou jsme zvolili cestu vlakem do Žihle a pak pěšky lesem až do areálu centra. Cestou jsme se postupně zastavili u zajímavé přírodní památky – kamenů nazvaných Bába a Dědek. Jde o obrovské žulové balvany, vzdálené od sebe zhruba jeden kilometr a od roku 1933 chráněné. Zatímco na kulatějšího Dědka dá fušku vylézt, na miskovitou Bábu to jde snáz.

Naším cílem však byla Sklárna. Hned na místě nás upoutaly vysoké stožáry a soustava lan. Asi hned každého napadlo, jestli tohle zvládneme. Naše obavy však rozptýlil instruktor Vlád'a, který se nás ujal. Seznámil nás s pravidly bezpečnosti a poté přinesl takzvané celotělové úvazky, které jsme si hned odzkoušeli. Pak už zábava mohla začít. Lezli jsme po lanech, prověřovali jištění simulovanými pády, překonávali překážky 8 metrů nad zemí. Bylo to super! Na lanech jsme dováděli celou hodinu a půl. Pravda, stálo nás to hodně sil, ale zvládli jsme to všichni. Tedy až na lanovku, kterou náš program vyvrcholil. Jejím účelem je dopravit jednotlivce z výšky na zem, což mělo za následek „nehladká přistání“. Ovšem cítit opět pevnou půdu pod nohama bylo fajn.

Plni zážitků jsme se vydali přes Tis do Blatna a odtud vlakem zpět do Jesenice. Náš výlet tím sice skončil, avšak vzpomínat na něj budeme určitě hodně dlouho.

Napsala Jitka Kinská, IX.A

STŮJ, NEBO STŘELÍM!

Tak toto heslo jsme mohli vyřknout, žáci 9.B, když jsme se **ve středu 17. června** vydali na místní střelnici.

Den začal nádherně a naše kroky zamířily na místní střelnici. Tam nás uvítal pan Pecha a jeho pomocník. Vyslechli jsme si krátkou, zato velmi zajímavou přednášku o zbraních a jejich použití. „A de se na to!“ ukončil svůj projev pan Pecha a vybídl nás, abychom ulehli ke zbraním. Unaveni ze všednosti školních lavic jsme se s nadšením vrhli na střelbu. Zastříleli jsme si ze vzduchovek a malorážek. Jako další v pořadí následovala ukázka střelby ze samopalu vzor 58 a z Mosin Nagan – ruské odstřelovací zbraně z 2. světové války. Ovšem střelbu si vyzkoušeli jen ti nejodvážnější, včetně pana učitele Konříře a paní učitelky Konřířové. Nemohla tady chybět ani paní ředitelka, která nás překvapila svou odvahou a poslala čtyři střely přímo do terče. Poslední zbraň, jíž nikdo neodolal, byla pistole CZ 75D. Nejedna z nás si domů odnesl spousty nábojnic. Na konci návštěvy jsme si udělali ještě soutěž. Střílelo se z malorážek na vzdálenost 30ti metrů. Každý měl 5 nábojů, takže maximální počet bodů byl 50. Výsledky, jak jsme byli dobří, ukazuje tabulka:

JMÉNO	BODY	POŘADÍ
pí uč. Konřířová	47	1.
Ondra Wopat	42	2.
Eliška Lískovcová	41	3.
David Chvojka	38	4.
Pěťa Weberová	28	5.
Martina Müllerová	27	6.
Martin Šnobl	23	7.
Tomáš Benedek	21	8.

Výlet se nám opravdu povedl. Nabyli jsme spousty zajímavých informací, snad i zkušeností. Do školy jsme se vrátili kolem poledne živí a zdraví. Snad i sluch nám bude nadále dobře sloužit. Podobné akce jsou více než vítané.

Napsala Martina Müllerová, IX,B

Samozřejmě že si byl vědom toho, co jí provedl, ale přiznat to neuměl. Nemohl ani dál tvrděcky útočit, aby skryl své chyby. Kdyby pokračoval tímhle způsobem, zničil by si i pouhou možnost, že mu kdy odpustí. Stále však čekala na jeho odpověď. Zahučel: „Já... eh.. promiň...“

Samozřejmě že měla pravdu. A možná ani netušila, že je to ještě horší. Byla pomalu jediná, kdo se s ním bavil, a určitě jediná, kdo mu pomáhal. Uvědomovala si, že ji využívá, a přesto mu pomáhala. Ostatní si nechali platit cigarety, panáky, nechali se zvat do kina, ale kdyby došlo na lámání chleba,

zapřeli by ho jak Petr Ježíše. Možná byla šprtka a nesmyslně hodná, možná nepatřila do jeho světa a neuznávala stejné hodnoty, ale vždycky se k němu chovala slušně.

Vyschlo mu v krku. Zašeptal: „Mám ještě šanci?“ Nechápatě se k němu otočila: „Šanci na co? Sbalit mě? Revanšovat se mi? Nebo šanci na úkoly? Na pomoc?“ Neodpověděl. Pokrčila rameny na znamení, že sama neví.

Naštěstí se otevřely dveře a vyšel vyučující, takže nemusel ani jeden v hovoru pokračovat.

Návrat

Borek slíbil, že dorazí hned následující den, ale ráno vlakem nejel. Jen poslal SMS, že jde ještě k lékaři a dorazí později. Sledovala každý zvuk za dveřmi a špatně se soustředila. Když nedorazil ani druhou hodinu, začala být netrpělivá, ale byla rozhodnutá vydržet a nezavolat. Nechtěla mu dát vědět, jak moc se na něj těší.

Přišel o matiku, a to neměli možnost prohodit ani slovíčko, jen si vyměnili úsměvy. O přestávce se kolem něj utvořila skupinka, která ho přišla přivítat. Do oběda zbývala ještě angličtina, a oni chodili každý do jiné skupiny. Nutně s ním potřebovala mluvit, než odejde! Cítil to stejně, a tak mezi dveřmi stanul Zuzce tváří tvář. Jenže je přemohly rozpaky. Co si mají říct, aby to krátce a jasně vyjádřilo to, co cítí?

A tak drahocenné vteřiny jen hledali příhodná slova, až se Borek nakonec jenom zeptal: „Kde budeš o oběd?“ Pokrčila rameny. Chtěla mu předem připraveným proslovem nabídnout romantickou chvíli na věži, kterou o víkendu konečně otevřeli, ale náhle jí všechna slova přišla nevhodná. Jen zakoktala: „Jdu na věž...“ Rozšířil zorničky, protože první, co ho

napadlo, že tam jde s někým, jen ne s ním, a bylo mu hloupé se otevřeně zeptat. Nešťastně ze sebe vysoukal: „Já musím ještě něco zařídit...“ Pro změnu se bála ona zeptat se, zda se to náhodou netýká jiné dívky.

Hodinu přetrpěla a rozběhla se na oběd, ale on nepřišel. Pomalu se courala k věži. Sama, zoufalá, s pocitem, že nic nevychází tak, jak si připravila. Ale co, když už je tady, vyleze nahoru a užije si sluníčka. Bylo po dlouhé době hezky, bude krásný výhled.

Pomalou se procházela po ochozu, času měla dost, jedna hodina z odpoledního vyučování jim odpadla, tak nemusela pospíchat. Když už došla k přesvědčení, že Borek nedorazí, spatřila ho, jak se váhavě blíží k věži. Jakmile byl na dohled, radostně na něj zamávala. Jako když do něj strelí, v tu ránu stál vedle ní.

Když chytil dech, jen prohlásil, že vlastně ještě týden nesmí sportovat. Rozesmála se na celé kolo. Udělalo mu dobře, že ji rozesmál. Chvilí chodili ze strany na stranu a vybírali nejhezčí pohled. Byl tak nervózní, že si ani nevšiml, že Zuzka sice vypadá klidně a bezstarostně švitoří, ale má stejně napjatý výraz jako on.

Když to obešli, opřela se o zídku před sebou, zahleděla se do dálky a zasněně prohodila: „Je tu krásně.“ On div nezaskučel. Ona byla krásná! Ale copak jí jen tak mohl začít tvrdit, že je ta nejhezčí, nejúžasnější, nejchytřejší holka, jakou kdy poznal!?

Postavil se k ní a usilovně přemýšlel, co říct. Stáli těsně u sebe, vychutnávali svou blízkost a toužili po doteku ještě bližším. Pootočila hlavu k němu. Byli stejně vysokí, takže si hleděli rovnou do očí. „Miluju věže...“ pronesla procítěně. Borek už to dál nevydržel a vzdychl: „A já miluju tebe!“ Blaženě se na něj usmála a pak vyčítavým hlasem odpověděla: „Už jsem myslela, že to nikdy neřekneš!“ Uvolněně se rozesmál a nevěřicně zakroutil hlavou. Měl by se bránit, že on už ji přece miluje dlouho, to jen ona to oddalovala, ale pak mu prolétlo hlavou, že to bude řešit později, že by ho to jen zdržovalo od... od polibků.

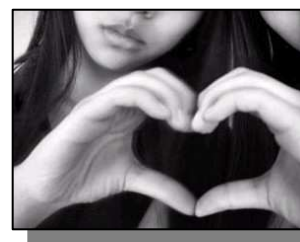
Natáhl kousíček hlavu, lehce ji políbil, a když mu vyšla vstříc, rychle si ji přitáhl do náruče. Líbat ji byla náhle ta nejpřirozenější věc na slunci. Tiskli se k sobě, hladili si tváře, projížděli si prsty vlasy. Nic kolem nich neexistovalo a nikdo jim to nemohl překazit. Minuty ubíhaly a oni pořád stáli na stejném místě.

Byl to Borek, kdo porušil tu kouzelnou chvíli. „Musíme do školy, nebo přijdeme pozdě!“ „Tak nikam nepůjdeme!“ lákala ho k záškoláctví, snad k prvnímu v životě. Bránil se mezi polibky: „Ale jdi ty, to přece nejde!“ Ale když to vůbec nezabíralo, káral ji: „To ty máš být ta rozumnější! Mně se štěstím zatemnil mozek, podlamují se mi kolena a ztrácím soudnost! Vždyť se mi splnil životní sen!“ Jen se chichotala.

Po chvíli pokračoval: „Ty mi to vůbec neulehčuješ! Jak teď mám odejít? Místo abys křičela: Dej pryč ty ruce z mého úžasného zadečku!, tak se ke mně ještě víc tiskneš!“ Dál se spokojeně chichotala. „Když mně se to líbí!“ „Co? Že tě někdo drží za zadek?“ a schválně se mračil. Ale nedala se: „Ne, že mě držíš ty...“ Zasténal. „A dost! Takhle bychom nikam nedošli!“ Odtáhl se silou vůle a odváděl ji pryč. Tvářila se zklamaně, ale hrály jí v očích plamínky radosti.

Cestou dolů se utápěl v jejích očích, až si říkal, že kdyby šlápl do prázdna a skutálel se dolů, vůbec by se nedivil. Pod věží se neochotně pustili a pospíchali do školy. Bylo samozřejmostí, že se to nikdo nedoví. Zatím.

Ale Vopičák se oklamat nedal. Stačil jeden pohled a pochopil, že ti dva... Oba se tvářili, že oni nic, ale oba tak nějak svítily, blaženost z nich jen kapala. Po včerejšku si to netroufl komentovat, tak se jen ušklíbl a mlčel. Stejně ho nevnímali. A když musel Zuzce nenápadně ukázat, kde čtou, nepotřeboval slovo vysvětlení...

Tak, přátelé, tady příběh o lásce dvou mladých lidí končí. Začínají však hlavní prázdniny a s nimi i výzva pro vás - čtenáře Ješeníčku. POKUSTE SE BĚHEM PRÁZDIN PŘÍBĚH BORKA A ZUZKY DOKONČIT. Nejlepší práce samozřejmě uveřejníme a jejich autory odměníme. Budeme se těšit!

**ŘEŠENÍ HÁDANEK
Z ČÍSLA
19/2008-2009:**

ČTENÁŘSKÁ SOUTĚŽ JESENÍČKU

1.- OSOBNOST

Kryštof Harant z Polžic a Bezdruzic

2.- DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH

Chodidla mrtvoly visela metr nad podlahou, avšak sedátko kuchyňské židle bývá vysoké nejvýše 45 cm. Stařec byl tedy zavražděn.

Poznejte jméno tajemného autora podle následujících indicií:

- ✓ Žil v letech 1887 – 1957.
- ✓ Narodil se v Hrusicích a zemřel v Praze.
- ✓ Byl malířem, ilustrátorem a autorem moderních pohádek pro děti.
- ✓ Vyučil se malířem pokojů, divadelních dekorací a knihařem. Pokoje nemaloval nikdy, ale knih ilustroval mnoho a dekorace maloval pro Národní divadlo.
- ✓ Spolupracoval také s s kresleným a dokumentárním filmem.
- ✓ Jeho kresby doprovázely verše pro děti (Seifert, Hrubín), lidovou poezii (Říkadla) i populárně-naučné knihy (Svět zvířat, Veselý přírodopis).
- ✓ Jeho pohádky byly určeny především jeho vlastním dětem, ale dnes je milují už celé generace dětí (O kocourku Mikešovi, O chytré kmotře lišce, Bubáci a hastrmani, Nezbedné pohádky). Tyto knihy napsal i ilustroval. Mnoho z nich bylo zfilmováno.
- ✓ S jeho obrázky se pravidelně setkáváme i na vánočních pohlednicích.

OSOBNOST

2 SUDOKU

	5	2		3	9		6	
7		1	2		4	8		5
4		6	5	8	1		3	2
6	1	7	9		3	4	2	
		4	6		7			1
5		3		1		9		
1		9	8	7		5		
3		5	1		6		8	7
2	7			4	5	6		9

Vyluštěte soutěžní sudoku a pak sečtěte čísla ze čtyř vyznačených políček.

Součet nám potom napište.

ČTENÁŘSKÁ SOUTĚŽ JESENÍČKU

SOUTĚŽNÍ KUPON

JMÉNO

TŘÍDA

**BÁJEČNÉ PRAŽDNINY
PŘEJE JESENÍČEK!**